



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р4 р 10/2023
31.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, и то судија Весна Субић, у предмету предлагача АА из ..., кога заступа пуномоћник Горан Стаменић, адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о приговору предлагача за убрзавање поступка, у предмету Врховног касационог суда Рев2 4587/2022, након спроведеног испитног поступка, донео је дана 31.03.2023. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, приговор предлагача АА из ..., за убрзавање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев2 4587/2022.

Образложење

Предлагач је дана 22.02.2023. године поднео Врховном касационом суду приговор ради убрзавања поступка са предлогом да се утврди да је подносиоцу повређено право на суђење у разумном року и да се наложи поступајућем судији да у најкраћем року предузме процесне радње које ће делотворно убрзати поступак.

Одлучујући о приговору, на основу чланова 7. 9. и 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15), Врховни касациони суд је оценио да је приговор неоснован.

Након спроведеног испитног поступка утврђено је да се ради о предмету који је примљен у Врховни касациони суд дана 02.12.2022. године и предат судији известиоцу дана 14.02.2023. године.

На основу електронског извештаја писарнице Врховног касационог суда утврђено је да су тужиоци АА, ББ и ВВ поднели Основном суду у Смедереву иницијални акт дана 31.12.2010. године, да је предмет Апелационог суда у Београду Гж1 319/19 са предметом Основног суда у Смедереву П бр. 112/11 достављен овом суду дана 02.12.2022. године, да је дана 14.12.2022. године предат саветнику у припремном одељењу, а предат судији известиоцу дана 14.02.2023. године.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљени суд правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ“ - Међународни уговори бр. 9/2003, 5/2005 и 7/2007, „Службени гласник РС“ - Међународни уговори бр. 12/10 и 10/2015), између осталог, прописано је да свако током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог органа, природа или врста предмета суђења или истраге, начина предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим и поштовање редоследа решавања предмета и законски разлози за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се отклонила неизвесност, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада, чиме се обезбеђује правна сигурност странака. Оптимално време потребно за окончање поступка је релативна категорија која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступања суда, природе захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца захтева.

Имајући у виду наведене законске одредбе, у контексту утврђених чињеница, Врховни касациони суд је закључио да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року у предмету Врховног касационог суда Рев2 4587/2022. Време трајања поступка у целини је битно мерило за примену стандарда права на суђење у разумном року. Европски суд за људска права је кроз своју праксу оквирно утврдио време трајања поступка у различитим инстанцама изражавајући мишљење да је у границама разумног рока другостепени поступак који траје до 5 година. У конкретном случају и поред чињенице да је иницијални акт поднет 31.10.2010. године, предмет Апелационог суда у Београду Гж1 319/19 са предметом Основног суда у Смедереву П1 112/11 достављен је Врховном касационом суду дана 02.12.2022. године. Врховни касациони суд налази да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року, с обзиром да је поступак правноснажно окончан у границама разумног рока, имајући у виду да се ради о поступку у коме има више тужилаца. Посебно право предлагача није повређено ни у поступку пред Врховним касационим судом, јер од дана достављања предмета Врховном касационом суду 02.12.2022. године до подношења приговора за убрзање поступка 22.02.2023. године није прошло ни три месеца, па управо из ових разлога поступање Врховног касационог суда се не може оценити неажурно или ван разумног рока.

Поред тога, одлука у предмету Врховног касационог суда Рев2 4587/2022 је донета 23.02.2023. године, и предмет је предат судској пракси ради отправања из суда, што представља још један разлог за одлуку о неоснованости приговора предлагача.

Имајући у виду наведено, применом члана 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучено је као у изреци, а о приговору је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова на основу члана 7. став 2. тог закона.

С у д и ј а
Весна Субић с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења предлагач има право жалбе
Врховном касационом суду у року од 8 дана од
дана пријема овог решења.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић